ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **S. K.,** zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,** se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 5. 2018, č. j. 57 A 37/2017 - 115,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 5. 2018, č. j. 57 A 37/2017 - 115, **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 23. 3. 2017, č. j. MV-22388-6/SO-2017, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.

III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti částku ve výši **26 456 Kč** k rukám jeho zástupce Mgr. Petra Václavka, advokáta, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 7. 12. 2016, č. j. OAM-14109-37/TP-2015, zamítlo Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) dle § 75 odst. 2 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), žádost žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu ze dne 13. 8. 2015, neboť závažným způsobem narušil veřejný pořádek. Správní orgán I. stupně rozhodl o žádosti žalobce opakovaně poté, co bylo jeho předchozí rozhodnutí ze dne 18. 5. 2016 žalovanou zrušeno a vráceno

k dalšímu řízení. Setrval na svém závěru, že žalobce v době posledního povoleného dlouhodobého pobytu neplnil jeho účel, tj. podnikání formou účasti v právnické osobě, jelikož o všechny věci spojené s chodem a vedením firmy X se staral jeho strýc a činnost žalobce pro danou firmu naplnila znaky závislé činnosti. Jelikož žalobce nedisponoval žádným povolením pro výkon zaměstnání, byl na území ČR nelegálně zaměstnán. Toto jednání lze podřadit pod pojem „závažné narušení veřejného pořádku“. Rozhodnutí pak nebude pro žalobce znamenat nepřiměřený dopad do jeho soukromého života.

[2] Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, které žalovaná shora rozhodnutím ze dne 23. 3. 2017, č. j. MV-22388-6/SO-2017, zamítla. Dospěla k závěru, že ze správního spisu vyplývají skutečnosti, které dostatečně opravňují aplikaci § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců.

II.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalované žalobou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), který ji shora označeným rozsudkem zamítl. Konstatoval, že výpověď žalobce obsahovala zcela jednoznačné skutečnosti pro učinění skutkového závěru, že žalobce neplnil účel povoleného pobytu. Správní orgány nemusely zjišťovat další skutečnosti, které žalobce ani netvrdil. V otázce hodnocení skutkových závěrů poukázal na závěry jiného rozsudku ve věci žalobce (ze dne 22. 8. 2017, č. j. 57 A 98/2016 - 91), ve kterém soud rovněž dospěl k závěru, že činnost žalobce, tak jak ji popsal ve své výpovědi, vykazuje znaky závislé činnosti (žalobce dostává měsíční výplatu v hotovosti bez dokladu, jeho pracovní doba činí 7 dní v týdnu od 10:00 do 20:00 hod., každý den odevzdává tržbu strýci, který zavírá obchod, není mu znám roční obrat společnosti ani její marže, není zapojen do vedení společnosti, zajišťování zboží a nakládání s případným ziskem). V otázce výkladu pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“ krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012 - 34, a dospěl k závěru, že správní orgány byly oprávněny postupovat dle § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců. Jednou ze základních povinností cizince je totiž plnění povoleného účelu pobytu. Pokud by bylo povolování pobytu pouze formální záležitostí, ztratil by zákon o pobytu cizinců svůj smysl. Proto je nezbytnou podmínkou pro existenci veřejného pořádku plnění účelu pobytu. Ze strany žalobce se nejednalo o nahodilé nebo krátkodobé neplnění účelu pobytu, ale o dlouhodobé období (od 19. 3. 2014 do 18. 3. 2016). Krajský soud se ztotožnil se závěry správních orgánů i v otázce přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. K nepřiměřenosti by mohlo dojít pouze v souvislosti s rozhodnutím o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, neboť právě tento pobyt poskytoval žalobci oprávnění pro pobyt na území ČR. Není tedy přímá souvislost mezi neudělením povolení k trvalému pobytu a způsobilostí napadeného rozhodnutí zasáhnout do soukromého a rodinného života žalobce. Ten může pobyt na území ČR řešit „nižšími“ pobytovými oprávněními.

III.

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Poukazuje na to, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí nenapravil pochybení, která mu žalovaná vytkla v předchozím rozhodnutí. Nedoplnil důkazy o tom, že stěžovatel namísto výkonu jednatelské činnosti vykonával nelegální práci. Výkon nelegální práce nelze dovozovat pouze na základě jediného výslechu bez náležitého prověření skutkového stavu věci a prokázání soustavnosti výkonu práce pro jednoho zaměstnavatele dle jeho pokynů. Stěžovatel je jednatelem rodinné firmy, kde není neobvyklé vykonávat široký okruh činností. Jednatelská činnost nevylučuje, aby se jednatel příležitostně podílel na prodeji zboží. Tato skutečnost tedy nemůže vést sama o sobě k závěru, že vykonával závislou činnost v zaměstnaneckém poměru. Je zcela běžné, že dochází k rozdělení povinností a činností spojených s vedením společnosti mezi jednotlivé jednatele. Výkon funkce jednatele zahrnuje rovněž zajištění odběru nabízeného zboží a s tím spojenou komunikaci se zákazníky, což je aspekt, který byl v hodnocení činnosti stěžovatele opomenut. Stěžovatel nadto nemluví perfektně česky a nemusel se při výslechu vyjádřit zcela přesně. Pojmy „pracovat“ ve společnosti a vykonávat funkci jednatele mohou práva neznalému cizinci splývat. Správní orgán I. stupně ani žalovaná nadto nejsou příslušnými orgány pro posuzování a rozhodování o tom, zda určitá činnost představuje výkon nelegální práce. Poukázal na to, že řízení ve věci podezření ze spáchání správního deliktu v podobě umožnění nelegální práce inspektorát práce usnesením ze dne 16. 5. 2017 pravomocně zastavil.

[6] Správní orgány i krajský soud pochybily i při aplikaci § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců. Údajné neplnění účelu pobytu a údajný výkon závislé činnosti bez povolení pod tento pojem nespadají a jedná se o extenzivní výklad. To potvrzuje judikatura Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 Azs 345/2017 - 37, ze dne 9. 10. 2009, č. j. 5 As 51/2009, ze dne 30. 11. 2011, č. j. 3 As 21/2011 - 85, a usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010). Nelze-li podle citované judikatury za závažné narušení veřejného pořádku za určitých okolností považovat ani spáchání trestného činu, nelze pod tento pojem podřadit údajné neplnění účelu dlouhodobého pobytu. Rovněž Soudní dvůr Evropské Unie zdůrazňuje, že výhrada veřejného pořádku představuje výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně a jejíž rozsah nemohou členské státy určovat jednostranně. Tento pojem předpokládá existenci skutečného a dostatečně závažného ohrožení základního zájmu společnosti.

[7] Nesprávně byla posouzena rovněž otázka přiměřenosti zásahu rozhodnutí do života stěžovatele. Správní orgány nezjistily dostatečně skutečný stav věci. Nezjišťovaly společenské a kulturní vazby stěžovatele na území ČR. To, zda se stěžovatel integroval do společnosti, nijak nesouvisí s tím, zda dodržuje právní řád. Skutečnost, že stěžovatel a jeho rodina na sobě nejsou finančně závislí, pak neznamená, že stěžovatel není závislý na rodinných vazbách. Stěžovatel má v ČR rodinu i veškeré aktivity. Poukazoval i na to, že mu byla zamítnuta žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu, tj. konečné zamítnutí žádosti o trvalý pobyt by jej připravilo o možnost nabytí pobytového oprávnění zpět.

[8] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu i rozhodnutí žalované zrušil.

IV.

[9] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na obě správní rozhodnutí a obsah spisu. Považuje kasační stížnost za nedůvodnou a navrhuje její zamítnutí.

V.

[10] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost je důvodná.

[12] Podstatou sporu mezi stěžovatelem a správními orgány je posouzení, zda u stěžovatele nastal důvod pro zamítnutí žádosti o vydání povolení trvalého pobytu ve smyslu § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců, tj. zda závažným způsobem narušil veřejný pořádek.

[13] Správní orgány shledaly naplnění citovaného důvodu pro zamítnutí žádosti v tom, že stěžovatel v době posledního povoleného dlouhodobého pobytu neplnil účel, pro který mu byl tento povolen a dopustil se výkonu tzv. nelegální práce. K tomuto závěru dospěly na základě vyjádření stěžovatele při výslechu provedeném dle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců dne 7. 12. 2015.

[14] Námitky stěžovatele směřující proti posouzení charakteru jeho činnosti pro společnost X ze strany správních orgánů nejsou důvodné. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s tím, že činnost stěžovatele pro uvedenou společnost vykazovala znaky závislé práce a nejednalo se o výkon funkce jednatele.

[15] Jednatelské oprávnění spočívá jednak v zastupování společnosti a jednání jejím jménem navenek, jednak v obchodním vedení dovnitř společnosti, tedy v organizaci a řízení podniku (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 8. 2004, sp. zn. 29 Odo 479/2003, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2005, č. j. 4 Afs 24/2003 - 81). Z toho, jak stěžovatel při výslechu popsal svou pracovní aktivitu je zřejmé, že fakticky nevykonával funkci jednatele, byť formálně byl jako jednatel v obchodním rejstříku zapsán a měl uzavřenu rovněž smlouvu o výkonu funkce. Z jeho tvrzení nevyplývá, že by se jakkoliv na efektivním řízení společnosti podílel. Dle vyjádření samotného stěžovatele vykonával veškeré záležitosti týkající se vedení firmy a její správy jeho strýc. Stěžovatel při výslechu nezmínil jedinou skutečnost, na jejímž základě by bylo možno usuzovat, že by byl do těchto záležitostí jakkoliv zapojen. Se stěžovatelem lze souhlasit, že výkon funkce jednatele může (a to nejen v rodinné firmě) zahrnovat nejrůznější spektrum činností včetně realizace samotného předmětu podnikání této firmy, v daném případě prodej zboží v obchodě. Z výpovědi stěžovatele však nevyplynulo, že by se zabýval prodejem zboží vedle ostatních aktivit, ale že se věnoval výhradně této činnosti, aniž by jakoukoliv další činností na vlastním řízení firmy participoval. I pokud by došlo k rozdělení povinností souvisejících s provozem firmy mezi jednotlivé rodinné příslušníky s tím, že stěžovatel by byl díky svému know-how zodpovědný za prodej konečným

zákazníkům, nepochybně by měl mít i v takovém případě jakožto jednatel, tedy součást managementu firmy, přehled o její ekonomické situaci (cenotvorbě či celkových příjmech). Z jeho výpovědi to však nevyplývá.

[16] Za situace, kdy stěžovatel nenavrhl žádné další důkazy, nelze správním orgánům vytýkat, že vycházely právě z toho, co při výslechu on sám tvrdil. Jednalo se o spontánní výpověď stěžovatele v pozici žadatele o vydání povolení k trvalému pobytu. K náplni své činnosti pro společnost X se vyjádřil obsáhle a zevrubně. Mimo prodeje zboží v obchodě však žádnou jinou činnost pro společnost ani okrajově nezmínil, ačkoliv byl na obsah své ekonomické aktivity dotázán. Jeho výpověď nezavdává pochybnost o tom, že by nerozuměl významu svých slov. Naopak je z ní zjevné, že stěžovatel ovládá český jazyk na velmi dobré komunikační úrovni (ve spise je nadto založeno osvědčení o znalosti českého jazyka s vykonáním příslušné zkoušky dne 18. 3. 2015). Z hlediska vyhodnocení obsahu výpovědi pak není relevantní, zda při popisu své činnosti užil slovo „pracovat“ a zda zná přesný význam termínů jednatel a obchodní vedení společnosti a dokáže je odlišit od pojmu výkon závislé práce. Rozhodující je to, jak sám svou pracovní aktivitu popsal a že ve své výpovědi nezmínil žádnou „práci“, která by svým charakterem odpovídala alespoň nějakému plnění vyplývajícímu z jednatelské funkce.

[17] V průběhu řízení stěžovatel sám nepředložil žádné listiny, ze kterých by vyplývalo, že za společnost také právně jedná. Nenabídl ani jiné důkazní prostředky. Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), jsou správní orgány povinny zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jejich úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. To ovšem stěžovatele nezbavuje břemene tvrzení a důkazního břemene, tedy povinnosti označit důkazy na podporu svých tvrzení (§ 52 správního řádu), mají-li z nich správní orgány vycházet. Představa, že by správní orgány zjišťovaly všechny v úvahu připadající důvody, které by mohly vést k vyhovění žádosti, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů o povolení k trvalému pobytu žádá (srov. rozsudky zdejšího soudu ze dne 28. 2. 2013, č. j. 5 As 64/2011 - 66 a ze dne 22. 12. 2016, č. j. 5 Azs 133/2016-38).

[18] Rozhodnutí správních orgánů dále stojí na tom, že se stěžovatel dopustil výkonu nelegální práce. Neměl totiž příslušné povolení k výkonu závislé činnosti. Dle stěžovatele je tento závěr správních orgánů nesprávný, neboť nebyla prokázána soustavnost výkonu práce pro zaměstnavatele dle jeho pokynů. Závěr správních orgánů o tom, že se stěžovatel dopustil výkonu nelegální práce, nicméně nelze vnímat samostatně, tj. odděleně od zjištění, že stěžovatel neplnil účel povoleného pobytu. Jedná se totiž stále o hodnocení jednoho a téhož jednání stěžovatele, pouze z hlediska různých právních předpisů (zákona o pobytu cizinců a zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů). Jinými slovy, provedly-li správní orgány kvalifikaci jednání stěžovatele rovněž z hlediska předpisů na úseku zaměstnanosti, činily tak víceméně nad rámec svých povinností. Správní orgán I. stupně ani žalovaná nejsou pochopitelně orgány příslušnými k postihu nelegální práce a skutečnost, zda stěžovatel vykonával nelegální práci, či nikoliv, není pro posouzení jeho jednání z hlediska následků vyplývajících ze zákona o pobytu cizinců relevantní. Závěry správních orgánů ohledně výkonu nelegální práce ze strany stěžovatele pro něj tedy nemohou mít v konečném důsledku negativní dopady a správní orgány tuto otázku zkoumaly v podstatě nadbytečně.

[19] Nejvyšší správní soud se dále zabýval tím, zda jednání stěžovatele spočívající v neplnění účelu předchozího povoleného pobytu, lze kvalifikovat jako „závažné narušení veřejného pořádku“ ve smyslu § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců.

[20] Již v rozsudku ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 Azs 345/2017 - 37, zdejší soud dovodil, že neplnění účelu předchozího dlouhodobého pobytu nemůže být „samo o sobě“ bez dalšího kvalifikováno jako narušení veřejného pořádku závažným způsobem ve smyslu § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců. Tento závěr byl potvrzen rovněž v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2018, č. j. 5 Azs 188/2017 - 46. Zjištění, že stěžovatel neplnil účel pobytu v období od 19. 3. 2014 (kdy mu byl tento pobyt povolen) do doby, kdy byla tato skutečnost zjištěna (provedení jeho výslechu dne 7. 12. 2015), tedy není pro podřazení jeho jednání pod citované ustanovení dostačující. Jakkoliv se jednalo o delší časové období, konstatování žalované, že stěžovatel „*po několik let účel svých pobytových oprávnění neplnil*“, neodpovídá provedeným skutkovým zjištěním, zvláště za situace, kdy byla předchozí pobytová oprávnění (v období 18. 3. 2010 - 18. 3. 2014) stěžovateli udělena za účelem soužití rodiny.

[21] Dle výše uvedeného rozsudku by bylo možné předmětné ustanovení uplatnit „*(...) jen v případě že by k onomu (prostému) narušení veřejného pořádku z důvodu neplnění účelu předchozího dlouhodobého pobytu přistoupily další individuální okolnosti, jež by umožnily kvalifikovaně hodnotit tento způsob narušení veřejného pořádku jako závažný, například skutečnost, že již v době podání poslední žádosti o povolení dlouhodobého pobytu žadatel věděl, že účel nebude nebo nehodlá plnit.*“ Z toho tedy vyplývá, že neplnění účelu povoleného pobytu nelze považovat za závažné narušení veřejného pořádku dle § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců, nepřistoupí-li k tomuto zjištění ještě nějaká další individuální okolnost zvyšující míru narušení veřejného pořádku. Nejvyšší správní soud neshledal důvod se od těchto závěrů odchýlit; v nyní projednávané věci však v dané fázi řízení chybí dostatečný a prokázaný skutkový základ pro hodnocení, zda byla citovaná podmínka splněna. Ze správního spisu nevyplývá, že by správní orgány v posuzované věci zjistily onu další individuální okolnost, která umožňuje neplnění účelu povoleného pobytu stěžovatelem kvalifikovaně hodnotit jako závažné narušení veřejného pořádku.

[22] Na rozdíl od případů řešených ve výše citovaných rozsudcích nevyplývají z obsahu správního spisu posuzované věci okolnosti, z nichž by bylo možné dovozovat, že stěžovatel již při podání žádosti o povolení dlouhodobého pobytu zamýšlel neplnit jeho účel. Jeho situace se odlišuje od případu řešeného v rozsudku č. j. 6 Azs 345/2017 - 37, kde dotyčný cizinec popřel, že by pracoval pro družstvo, pro něž mu bylo vydáno povolení k zaměstnání a že by znal společnost, v níž byl zapsán jako jednatel. Liší se i od případu řešeného v rozsudku č. j. 5 Azs 188/2017 - 46, kde cizinka podala žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, přestože společnost, v níž měla být jednatelkou, přestala před tímto datem vyvíjet jakékoli podnikatelské aktivity. Takovéto indicie v případě stěžovatele absentují. Při pohovoru konaném dne 7. 12. 2015 se vyjadřoval především ke skutečnému obsahu své činnosti pro společnost X. Z jeho výpovědi přitom nelze usuzovat na to, že již při podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání v podobě účasti v právnické osobě věděl, že takto tvrzený účel pobytu nebude nebo nehodlá plnit. Stěžovatel nebyl dotazován na okolnosti udělení předmětného pobytového oprávnění a on sám se k těmto nijak

nevyjadřoval. Ohledně těchto okolností nebyli např. vyslechnuti strýc a otec stěžovatele jakožto další osoby podílející se na provozu společnost X. Konstatování správního orgánu I. stupně, že stěžovatel uváděl nepravdivé skutečnosti za účelem obdržení povolení k dlouhodobému pobytu a že mystifikoval správní orgán tím, že bude vykonávat funkci jednatele, nemá oporu v provedeném dokazování. Jakýkoliv závěr v tomto směru by byl tudíž spekulativní a předčasný.

[23] Krajský soud i žalovaná tedy ve svých úvahách pochybily, neboť to, že stěžovatel neplnil účel dlouhodobého pobytu, posoudily bez dalšího jako závažné narušení veřejného pořádku České republiky. Z tohoto důvodu shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou, a proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadený rozsudek krajského soudu. Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. V dané věci jsou podmínky pro tento postup splněny, neboť žalovaná se dopustila stejného pochybení jako krajský soud. Pokud by byla věc vrácena krajskému soudu, neměl by jinou možnost, než rozhodnutí žalované zrušit a věc jí vrátit k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud proto v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. rozhodl tak, že sám rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaná respektovat závazný právní názor vyslovený v tomto rozsudku [§ 78 odst. 5 ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.].

[24] Protože Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a zároveň zrušil i rozhodnutí žalované, rozhodl také o náhradě nákladů řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. (ve spojení s § 120 s. ř. s.), podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

[25] Stěžovatel měl ve věci úspěch, přísluší mu tedy podle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení vynaložených proti žalované, která naopak ve věci úspěch neměla. Náklady řízení stěžovatele v tomto případě tvoří soudní poplatky, odměna jeho zástupce a hotové výdaje. Na soudních poplatcích stěžovatel zaplatil celkově 10 000 Kč (3 000 Kč za podání žaloby, 2 000 Kč za podání dvou návrhů na přiznání odkladného účinku žalobě a 5 000 Kč za podání kasační stížnosti). Stěžovatel byl před krajským soudem i Nejvyšším správním soudem zastoupen advokátem.

[26] Za zastoupení v řízení před krajským soudem přísluší odměna za tři úkony právní služby: převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a účast na jednání před soudem [§ 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů]. Podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu náleží zástupci stěžovatele odměna za tyto tři úkony právní služby v částce 9 300 Kč (3 x 3 100 Kč) a podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu náhrada hotových výdajů v částce 900 Kč (3 x 300 Kč). Protože advokát je plátcem daně z přidané hodnoty (§ 14a citované vyhlášky), zvyšuje se jeho odměna o částku odpovídající této dani, kterou je povinen odvést podle zákona

č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, tj. o 2 142 Kč. Celkem tedy činí odměna za zastupování v řízení před krajským soudem částku 12 342 Kč.

[27] Za zastoupení v řízení před Nejvyšším správním soudem přísluší odměna za jeden úkon právní služby: podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu]. Podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu náleží zástupci stěžovatele odměna za tento úkon právní služby v částce 3 100 Kč a podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu náhrada hotových výdajů v částce 300 Kč, celkem 3 400 Kč. Protože advokát je plátcem daně z přidané hodnoty (§ 14a citované vyhlášky), zvyšuje se jeho odměna o částku odpovídající této dani, kterou je povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, tj. o 714 Kč. Celkem tedy činí odměna za zastupování v řízení před Nejvyšším správním soudem částku 4 114 Kč.

[28] Stěžovateli tedy náleží náhrada nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti v celkové výši 26 456 Kč. Žalovaný je povinen uhradit žalobci uvedenou částku ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám jeho zástupce.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. listopadu 2018

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu